

Arrest

nr. 229 623 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D.GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is in België aankomen op 13 september 2006 en was in het bezit van een paspoort met een visum type D met het oog op gezinshereniging.

1.2. Zij diende vervolgens een aanvraag in om toelating tot verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 24 oktober 2007 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). De weigeringsbeslissing

steunde op de vaststelling dat er geen sprake was van een gezinscel. Verzoeksters beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 15 583 van 4 september 2008.

1.3. Verzoekster diende daarop op 24 november 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 november 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en op 21 november 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.4. Verzoekster diende een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 8 april 2013. Op 24 juni 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 159 768 van 13 januari 2016 verwierp de Raad het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.5. Op 20 november 2018 diende verzoekster nogmaals een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 augustus 2019 werd deze beslissing onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2018 werd ingediend door :

C., N.

nationaliteit: Marokko

geboren te B. op 30.06.1976

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 13.09.2006 en in het bezit van een Visum type D naar België (gezinshereniging). Op 06.11.2007 werd er een negatieve beslissing genomen. Er werd een beroep tegen de deze beslissing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze werd verworpen op 08.09.2008. Betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar aanvraag gezinsherenigingen dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 1.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven.

Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat ze geen binding meer zou hebben met het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij de Franse taal spreekt, betrokkene legt aan arbeidscontract dd. 2009 voor, loonfiches 2008 /2009, haar SIS-kaart, huurovereenkomsten 2007 en 2008 en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs die eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkene er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

*Tevens dient haar een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL*

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

1. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

1. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar langdurig verblijf in België. Verzoekster is in België aangekomen op 13 september 2006, in het bezit van een paspoort met een visum type D op basis van gezinshereniging (afgeleverd door het consulaat van België in Casablanca te Marokko). Verzoekster is sindsdien woonachtig in België (zie vanaf pagina 7 van de aanvraag tot machtiging van verblijf van 15 november 2018).

Door de gemachtigde wordt bevestigd dat verzoekster deze elementen heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid (“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben”; stuk 1, pagina 1).

Door de gemachtigde wordt de verblijfshistoriek van verzoekster, zoals dit blijkt uit het administratief dossier en de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15 november 2018, bevestigd in de bestreden beslissing (zie vanaf "Betrokkene kwam op 13.09.2006 en in het bezit van een Visum type D naar België (gezinshereniging)", stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde oordeelt echter dat het langdurig verblijf van verzoekster in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt OMDAT verzoekster "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie". De gemachtigde stelt dat: "Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven", waarna de gemachtigde stelt dat: "De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde is derhalve van oordeel dat het langdurig verblijf van verzoekster niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid OMDAT verzoekster "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie". De gemachtigde sluit dit element dus uit als een buitengewone omstandigheid omdat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Dit blijkt expliciet uit de motivering in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij werpt op dat dit oordeel van de gemachtigde in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

1. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet geen uitsluiting van een element als buitengewone omstandigheid indien de betrokkene "zelf verantwoordelijk" zou zijn voor de ingeroepen buitengewone omstandigheid, terwijl de gemachtigde stelt dat: "De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 1).

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet voorziet bovendien een opsomming van elementen die niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, waar evenmin wordt gesteld dat het "zelf verantwoordelijk" zijn voor dit ingeroepen element onderworpen is aan een uitsluiting.

Bijgevolg is het oordeel van de gemachtigde - hetgeen wordt betwist door verzoekster - in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, waardoor een schending van dit wetsartikel zich opdringt.

1. In ondergeschikte orde, in zoverre zou worden geoordeeld dat de gemachtigde artikel 9bis Vreemdelingenwet niet zou schenden met het oordeel dat het langdurig verblijf van verzoekster niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid OMDAT verzoekster "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie", merkt de verzoekende partij op dat dit oordeel onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is.

Verzoekster is in België sinds 13 september 2006 en verblijft hier sindsdien (zoals de gemachtigde ook aangeeft in de bestreden beslissing). Dit betreft een verblijf van bijna 13 jaar in België, waarbinnen verzoekster haar leven heeft vormgegeven in België en haar binding met Marokko heeft verloren. Dit maakt het voor haar zeer moeilijk om haar aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst, via de bevoegde ambassade.

Het wegzetten van deze situatie met de enkele beoordeling dat verzoekster "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" is hierom kennelijk onredelijk en tevens onzorgvuldig.

1. De verzoekende partij merkt verder op dat, in de bestreden beslissing, de gemachtigde een beoordeling maakt over de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, waarbij eveneens het langdurig verblijf van verzoekster ter sprake komt. De gemachtigde stelt evenwel dat dat "de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".

Verderop in de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde als volgt: "Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie".

De gemachtigde baseert zich derhalve op een "eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied" of de gemachtigde maakt melding van een "korte tijd" dat verzoekster in Marokko zou kunnen verblijven bij vrienden, familie of kennissen.

De verzoekende partij merkt op dat dit oordeel onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is doordat de gemachtigde op geen enkele manier preciseert (en dus rekening houdt met) wat er moet worden verstaan onder "tijdelijk" of van "korte duur" dat verzoekster België zou moeten verlaten. De gemachtigde omschrijft dit op een zeer abstracte en algemene manier als een "tijdelijke verwijdering" of een "korte tijd", zonder enige precisering te geven over de tijdsperiode die de gemachtigde in zijn beoordeling betreft.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

1. Omwille van bovenvermelde redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De bestreden beslissing steunt daartoe op de volgende motieven:

- Het langdurig verblijf in kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekster kwam op 13 september 2006 met een visum type D naar België (gezinshereniging). De aanvraag om gezinshereniging werd op 6 november 2007 geweigerd en het beroep bij de Raad werd verworpen op 8 september 2008. Verzoekster wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar aanvraag gezinshereniging en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er werd haar ook op 1 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekster diende gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het langdurig verblijf als gevolg van het geen gevolg geven aan de terugkeerverplichting wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid;
- Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekster toont ook niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM;
- De verklaring geen enkele binding meer te hebben met het land van herkomst wordt niet ondersteund door bewijzen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Niets verhindert verzoekster om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij kan daarbij beroep doen op steun van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM);
- De elementen van integratie, dat zij werkbereid zou zijn, Frans spreekt, een arbeidscontract uit 2009 voorlegt, loonfiches uit 2008/2009, evenals een SIS-kaart, huurovereenkomsten 2007 en 2008 en verschillende getuigenverklaringen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de grondigheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster betwist het motief waarbij wordt gesteld dat verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor de ingeroepen buitengewone omstandigheid. De Raad merkt vooreerst op dat door verzoekster niet wordt betwist dat de aanvraag om gezinshereniging reeds werd geweigerd in 2007 en verzoekster daarop het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het standpunt van de verwerende partij dat zij zelf "verantwoordelijk" zou zijn voor haar volgehouden precair en langdurig verblijf, het bestuur er niet van vrijstelt de aanvraag te beoordelen in het licht van artikel 8 van het EVRM, betwist verzoekster anderzijds niet dat zij inderdaad in België is gebleven nadat haar visum verstreken was en haar aanvraag om gezinshereniging werd geweigerd en zij vervolgens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Noch uit artikel 9bis van het vreemdelingenwet, noch uit het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan enige verplichting worden afgeleid ten aanzien van het bestuur om het gegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om onregelmatig op het grondgebied te verlaten, te moeten aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt niet betwist dat *in casu* sprake is van een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Verzoekster werd immers, buiten de periode van kort verblijf die in 2006 werd gedekt door het visum type D, nooit gemachtigd of toegelaten om op het grondgebied te verlaten te verblijven.

In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster voert met betrekking tot het gezinsleven geen concrete elementen aan waaruit een positieve verplichting zou kunnen voortvloeien ten aanzien van de verwerende partij.

Met betrekking tot de elementen van integratie, het feit dat zij haar leven gedurende 13 jaar in België heeft opgebouwd en plaatselijke bindingen heeft terwijl zij de bindingen met Marokko zou hebben verloren, volgt uit de jurisprudentie van het EHRM dat de staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, het mogelijk maakt dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven als een *fait accompli* (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen t. Nederland*, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar t. Nederland*, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya t. Denemarken*, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V. t. Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van elementen in het gezinsleven of het privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden. Met betrekking tot de vraag of dergelijke uitzonderlijke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn, voert verzoekster geen concrete elementen aan.

Verzoekster voert enkel aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd wat er moet worden verstaan onder "tijdelijk" of de "korte duur" dat verzoekster België zou moeten verlaten. Hieruit blijkt evenwel geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek. Dit motief houdt enkel in dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die, zoals hoger uiteengezet, verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure in het land van herkomst wordt ingediend. Met haar kritiek toont verzoekster geenszins aan dat ten onrechte zou zijn besloten dat er *in casu* geen sprake is van buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België wettigen.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT